

Osoba A zaključuje raspravu rečima: „Na kraju, budi zdravo ti najnesrećniji! Ali, šta tu kažem najnesrećniji....“

Kjerkegor u Dvenicima kaže da je najnesrećniji dar koji sebi niko ne može darovati. Šta znači da je najnesrećniji najsrećniji? Apsolutni gubitak koji subjekat trpi jeste njegova izloženost originalnom vremenu. Vremenitost ne može biti interiorizovana od strane svesti. Ona ostaje dar, koji nije pounutrašnjenjen. Dakle ovde nije na delu kao kod Hegela ideja da nesrećna svest vodi „sreći“ ondnoso umu i samoizvesnosti, već da je sreća identična sa nesrećom. Stoga i A kaže da se jezik lomi i misao postaje haotična. Za filozofiju koja samosvest određuje kao temelj, a sreća može biti mišljana samo kao ispunjenje, ili samoispunjenje, tj. samoprisutnost. Ispunjenje je sama suština sve stvarnosti. Nasuprot tome osoba A smatra da ispunjenja samosvest jeste zapravo prazna i lišena svega. Stvarnost nije ni ispunjenje ni praznina, već je dar prisutnosti, biće je dar.

Vratimo se analizama dela *Ponavljanje*.

Bezimeni mladić predstavlja nesrećnu svest u modalitetu sećanja onoga čemu bi trebao da se nada. Naravno poslednji korak unutar nesrećne svesti je monenat kada sećanje negira nadu i nada sećanje. Stoga delo *Ponavljanje* nije do kraja na liniji sa analizama “Najnesrećnijeg” koje provodi osoba A u Ili-ili, iako ih, čini se shodno Konstantinovom parafraziranju osobe A, Konstantin podrazumeva.

„Pojam“ ponavljanja od samog početka je naznačen u razlici spram pojam sećanja i nade, jer ponavljanje upravo cilja na trenutno, trenutak – na ono što Konstantin imenuje sa „blažena sigurnost trenutka“. *Ponavljanje* nastoji da prodre dalje od analizia isporučenih unutar Aovih refleksija o najnesrećnijem, tj. nastoji da prodre u sam osnov najnesrećnijeg otkirvajući tačku presecanja večnosti i vremena.